

WSTĘP

Oddajemy Czytelnikom dziewiątą publikację lubelskiej serii „Współczesne media”. Tym razem pod tytułem „Współczesne media. Media multimodalne”. Nadrzędnym tematem tego wydania jest wielokodowość przekazu medialnego. O istotności tytułowego zagadnienia dla badań nad mediami decyduje już sam charakter mediów, dla których wykorzystywanie i łączenie w kodowaniu znaczeń różnego rodzaju systemów znakowych jest podstawą tekstotwórczą.

Co ważne, artykuły składające się na niniejszą monografię realizują, formułowane w środowisku medioznawców, postulaty prowadzenia – jak ujął to Bogusław Skowronek – analiz holistycznych, traktujących przekaz medialny jako proces transsemiotyczny, oraz wypracowania skutecznego instrumentarium badawczego uwzględniającego ich multimodalny charakter¹.

Tłumacząc się z użycia w tytule książki wyrażenia *media multimodalne*, chcielibyśmy zaznaczyć, że składające się nań słowo *media* traktujemy jako metonimiczne określenie przekazu medialnego. Natomiast zawarty w tym wyrażeniu przymiotnik *multimodalny* ma zwracać uwagę nie tylko na polisemiotyczny charakter większości przekazów medialnych, lecz także na złożoność odbioru polisemiotycznego tekstu medialnego. Za wyborem tym, choć kontrowersyjnym ze względu na obciążenie *multimodalności* mylącymi skojarzeniami, odsyłającymi do zakorzenionego w badaniach lingwistycznych pojęcia *modalności*, przemawiają co najmniej dwa argumenty. Pierwszy z nich – *argumentum ad rem*, jest sygnałem przyjęcia perspektywy badawczej opartej na założeniu konieczności prowadzenia badań transdyscyplinarnych. Drugi, szczególnie istotny w dobie globalizacji nauki, ma charakter *argumentum ad hominem*. Oddając wielokodowość mediów za pomocą terminu *multimodalność*, idziemy tropem Jolanty Maćkiewicz, która zwraca uwagę na częstość wykorzystywania tego określenia w badaniach światowych².

---

¹ Por. B. Skowronek, *Mediolingwistyka. Wprowadzenie*, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Pedagogicznego, Kraków 2013.

² Por. J. Maćkiewicz, *Jak badać przekazy multimodalne*, „Język Polski” XCVI, czerwiec 2016, z. 2.

Zastosowanie wspólnych narzędzi operacyjnych pozwoli na włączenie w ich nurt również badań polskich.

Redagowaną przez nas publikację podzieliłyśmy na dwa tomy. W tomie pierwszym osobne miejsce przeznaczyłyśmy na artykuły o charakterze ogólnym i teoretycznym. Porządkując pozostałe opracowania, zastosowałyśmy klucz charakteru medium będącego przedmiotem refleksji badawczej. Wziąwszy pod uwagę przede wszystkim aspekty technologiczny i instytucjonalny, wyróżniłyśmy części tematyczne *Multimodalność mediów drukowanych* i *Multimodalność mediów elektronicznych*. Ponieważ większość tekstów zamieszczonych w części poświęconej mediom drukowanym dotyczy multimodalności prasy, zrezygnowałyśmy z bardziej szczegółowego podziału tej jednostki tematycznej i włączyłyśmy ją do tomu pierwszego. Na tom drugi składają się opracowania dotyczące multimodalności mediów elektronicznych – telewizji i internetu.

Przekazujemy Czytelnikom dziewiąty tytuł serii „Współczesne media” z przekonaniem, że zawarte w nim opracowania przyczynią się do rozwoju badań nad ważnym zagadnieniem medioznawczym – multimodalnością mediów.

Iwona Hofman, Danuta Kępa-Figura
(Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej)